

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **navrhovatele: „Přátelé zeleného údolí Muldy“**, sídlem v Moldavě, Lesní brána č.p. 19, IČ 2286256, právně zastoupeného: Mgr. Jozefem Barátem, advokátem, sídlem v Praze, Matoušova 515/12, **proti odpůrci: obec Moldava**, sídlem Moldava 113, 417 81 Moldava, zastoupeným JUDr. Lubošem Hendrychem, advokátem, sídlem v Ústí nad Labem, Vaničkova 1112/27, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: VTE Moldava II, a.s.**, IČ 275 67 320, se sídlem Pařížská 130/26, Praha, **v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu obce Moldava ze dne 31.10.2012, č.j. OUM – 429/2012,**

t a k t o :

- I. Návrh **se zamítá.**
- II. Navrhovatel **je povinen** zaplatit odpůrci náhradu nákladů řízení v částce 8 228,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se domáhal zrušení opatření obecné povahy – územního plánu obce Moldava ze dne 31.10.2012, č.j. OUM – 429/2012, vydaného usnesením č. 222/16/2012 zastupitelstva odpůrce (dále jen „územní plán“) podle § 6 odst. 5 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen „stavební zákon“).

Navrhovatel svoji aktivní procesní legitimaci opřel o to, že sídlí v obci regulované územním plánem, existuje delší dobu a sdružuje vlastníky nemovitostí v dané lokalitě. Navrhované větrné elektrárny a bioplynová stanice jsou potencionálně ohrožujícím činitelem pro ty členy navrhovatele, kteří vlastní v obci nemovitosti. Vady územního plánu jsou v negativním smyslu způsobilé dotknout se oprávněných zájmů občanů žijících na příslušném území. Navrhovatel podal proti návrhu územního plánu řadu připomínek, avšak až na jednu

týkající se zanesení existující fotovoltaické elektrárny do územního plánu ve větším rozsahu, než odpovídá skutečnosti, byly připomínky zamítnuty.

Navrhovatel měl za to, že územní plán nemůže uspět ve třech z pěti kroků algoritmu vymezeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Ao 1/2005-98.

Ve svém návrhu dále uvedl, že odpůrce v procesu vydání územního plánu nepostupoval zákonným způsobem, neboť nedostatečně odůvodnil, jak se vypořádal s připomínkami navrhovatele, což odporuje rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Ao 2/2008-62. K připomínce, že územní plán umožňuje, aby docházelo k negativním vlivům na zvláště chráněné druhy živočichů a rostlin a zásahu do systému Natura 2000 odpůrce pouze odkázal na stanoviska dotčených orgánů, aniž se konkrétně vypořádal s navrhovatelovými tvrzeními. Zcela chybí, jak konkrétně se odpůrce vypořádal s navrhovatelem tvrzeným negativním vlivem návrhu na systém Natura 2000. Odpůrce neuvedl, jaké konkrétní podmínky k vymezení ploch M1 a N1 má na mysli a jakým konkrétním způsobem mají být do územního plánu zapracovány. Za zcela nedostatečné považuje vypořádání se i s připomínkou, že návrh umožňuje zvýšení hlukové zátěže dané oblasti. Odpůrce nijak nereagoval na tvrzení navrhovatele, že díky větrným elektrárnám dojde ke zvýšení hlučnosti o 15 dB u nejbližších objektů, kde dosud šlo o lokalitu zcela klidovou. Odkaz na nutnost zajištění akustické studie tak nemůže obstát, neboť odpůrce již nyní územním plánem umožnil na daných plochách výstavbu větrných elektráren. Taktéž s připomínkou, že dojde k degradaci krajinného rázu krušnohorské krajiny, se odpůrce nevypořádal. Zcela absentuje uvedení, jak konkrétně jsou v územním plánu podmínky krajinného rázu vyjádřeny a jak se odpůrce zabýval vlivy územního plánu na snížení hodnoty krajinného rázu území, na turistiku, na rekreaci a kvalitu života obyvatel v obci. Toto je stěžejní připomínka navrhovatele, který sdružuje vlastníky nemovitostí a obyvatele obce Moldava, neboť hrozící degradace krajinného rázu závažným způsobem zasahuje do jejich práva na příznivé životní prostředí. Nedostatečně byla vypořádána i připomínka, že výstavba alternativního zdroje elektrické energie nepřinese zlepšení kvality ovzduší. V obci Moldava se žádný neobnovitelných zdroj elektrické energie nenachází, tudíž nebude ani nahrazen ekologičtější. Jediné, co má přibýt, je zdroj alternativní. Navíc v nedalekém okolí dojde k prolomení těžebních limitů na dole Bílina, což jistě již konstatované zhoršené kvalitě ovzduší v obci nepřispěje. Taktéž připomínka znehodnocení rekreačního potenciálu území a snížení hodnoty nemovitostí nebyla dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádána. Zcela absentují konkrétní fakta a myšlenkový pochod, jak konkrétně odpůrce dospěl k závěru, že by umístění větrných elektráren mimo obytné a rekreační části sídel a centra rekreačního zájmu mohlo mít nikoliv negativní dopad na rekreační potenciál území a cenu nemovitostí. Pokud by odpůrce například uvedl, že větrné elektrárny mohou být pro turisty natolik zajímavé, že se na ně budou chodit podívat zblízka, budou kvůli tomu obec navštěvovat a v důsledku toho vzroste zájem o nemovitosti, pak by tyto argumenty mohl navrhovatel vyvracet věcně. Pokud ale odpůrce pouze bez jakéhokoli zdůvodnění konstatuje, že dopad na rekreační potenciál území a cenu nemovitostí nelze předem prohlásit pouze za negativní, pak nelze než konstatovat, že odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je v této části nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné. Dále i připomínka k umístění bioplynové stanice v blízkosti obydlí byla odpůrcem vypořádána nedostatečně. V odůvodnění zcela absentuje, jak konkrétně bylo umístění bioplynové stanice vyhodnoceno v rámci posouzení vlivů na životní prostředí a z čeho konkrétně nebyl zjištěn negativní vliv na složky životního prostředí. Odpůrce se taktéž nijak nevypořádal s argumenty

navrhovatele, že plocha pro bioplynovou stanici je umístěna ve vzdálenosti menší než 400 m od rodinných domků, což odporuje právní úpravě. Pokud odpůrce umožňuje umístit bioplynovou stanici blíže než 400 m od obydlí, tak ani případné posuzování EIA takové pochybení nemůže zhojit. Zde dochází k rozporům územního plánu s hmotným právem, tedy v tzv. čtvrtém kroku posuzování územního plánu. Provoz bioplynové stanice velmi zatíží občany zápachem, hlukem, prachem a zvýšenou intenzitou dopravy. Taktéž připomínky navrhovatele týkající se nesouladu opatření s politikou územního rozvoje a zásadami územního rozvoje jsou odůvodněny nedostatečně, když odpůrce pouze odkázal na stanoviska jiných orgánů, aniž by sám uvedl, z jakých důvodů je územní plán s těmito dokumenty v souladu.

Dále navrhovatel uvedl, že územní plán je v rozporu i s hmotněprávními předpisy. Poukázal na metodický pokyn Ministerstva pro místní rozvoj z roku 2007 s názvem „Stavby a zařízení pro výrobu energie z vybraných obnovitelných zdrojů“ s tím, že výrobní elektřiny a tepla se nepovažují za veřejnou technickou infrastrukturu. Územně plánovací dokumentace na všech stupních řeší pouze plochy a koridory pro veřejnou infrastrukturu, veřejně prospěšné stavby a veřejně prospěšná opatření, naopak neřeší umístění konkrétních staveb a záměrů a už vůbec se nezabývá soukromými stavbami a podnikatelskými záměry. Plochy pro obnovitelné zdroje energie tak nemohou být v územním plánu vyznačeny, a pokud tam jsou, odporuje to zákon. Větrné elektrárny jsou stavbami nadmístního významu, které svou výškou ovlivňují krajinný ráz a harmonická měřítká v krajině v blízkém i dalekém okolí. Pokud nejsou plochy pro větrné elektrárny vyznačeny v zásadách územního rozvoje, nemohou být ani v územním plánu obce. A v zásadách územního rozvoje být vyznačeny nemohou, protože se nejedná o veřejně prospěšné stavby.

Odpůrce se nezabýval ani otázkou proporcionality územního plánu. Navrhovatel poukázal na cíle územního plánování zakotvené v § 18 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona, které územní plán nerespektuje. Na jedné straně jde o střet mezi stejně silnými právy navrhovatele, který sdružuje vlastníky nemovitostí v obci Moldava a zastupuje veřejný zájem obyvatel obce na příznivém životním prostředí a mezi investory do větrné elektrárny a bioplynové stanice. Pokud by došlo k výstavbě větrných elektráren v plánovaném rozsahu, došlo by k převážení zájmů několika málo investorů nad naprostou většinou občanů obce a vlastníky nemovitostí v obci. Navrhovatel vytýká novému územnímu plánu absenci poměrování veřejného zájmu se zájmem soukromým, v důsledku čehož došlo k nezákonnému upřednostnění jednoho na úkor druhého.

Odpůrce ve svém vyjádření k návrhu navrhl jeho zamítnutí v celém rozsahu. Dále poukázal na to, že navrhovatel požaduje zrušení celého územního plánu, ovšem v rámci svých připomínek uplatněných v rámci procesu pořizování územního plánu napadal pouze plochy výroby z obnovitelných zdrojů energie, a to plochy pro bioplynovou stanici M 1 a N 1 pro větrné elektrárny a stávající plochu fotovoltaické elektrárny, i nyní podaný návrh postihuje pouze tyto 3 zastavitelné plochy. Navrhovatel netvrdí ani pořádně neodůvodňuje, jakým konkrétním způsobem byl zkrácen na svých právech. Odpůrce má pochybnosti o navrhovatelově aktivní legitimaci k podání žaloby, a to i s ohledem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. US 59/14. K vypořádání připomínek v územním plánu uvedl, že byly řádně vyhodnoceny, jak vyplývá z obsahu odůvodnění územního plánu, přičemž bylo odkázáno na vyhodnocení vlivů územního plánu na území Natura 2000, jehož součástí je i vyhodnocení vlivů na zvláště chráněné druhy. Byl konkrétně popsán i soulad s politikou územního rozvoje

a zásadami územního rozvoje s uvedením odkazu na příslušné kapitoly, ve kterých je soulad podrobně vyhodnocen. Pětikrokový algoritmus přezkumu územně plánovací dokumentace považuje odpůrce za neaktuální, a to s ohledem na změnu právní úpravy účinnou od 1.1.2012. Navrhovatelem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 2 Ao 2/2008-62, neřeší otázku, jakým způsobem mají být vypořádány připomínky k územnímu plánu, ale jaké náležitosti má mít odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Jedná se tak o zcela odlišné věci. Územní plán nevymezuje výroby elektřiny jako veřejnou infrastrukturu ani jako veřejně prospěšné stavby, ale v souladu se stavebním zákonem a vyhl.č. 501/2006 Sb. člení celé území obce na plochy a rozlišuje je podle stávajícího nebo navrhovaného způsobu využití. Plochy výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů jsou vymezeny jako plochy výroby v souladu s uvedenou vyhláškou. Plochy pro výstavbu větrných elektráren nejsou vyznačeny v Zásadách územního rozvoje Ústeckého kraje konkrétně tak, že by byly plošně vymezeny, ale jsou stanoveny úkoly pro územně plánovací činnost obcí k vymezování větrných elektráren. Uplatňování podmínek stanovených v Zásadách územního rozvoje Ústeckého kraje bylo odloženo pro některé obce až od dvou let od nabytí účinnosti těchto zásad. To se týká i obce Moldava a vzhledem k tomu je umístování větrných elektráren možné kdekoliv pouze za splnění bodu 1 Zásad územního rozvoje kraje. V územním plánu rozhodně nepřevažují zájmy soukromé nad zájmy veřejnými. Územní plán kromě ploch pro výrobu elektrické energie z obnovitelných zdrojů vymezuje plochy pro bydlení, smíšené obytné, plochy určené pro rekreaci, občanské vybavení, zeleň a veřejná prostranství. Přitom ani záměry na realizaci výroben z obnovitelných zdrojů energie nelze posuzovat pouze jako soukromý zájem investora, protože se jedná o státem podporované a dotované zdroje energie. Ze strany veřejnosti, ani vlastníků pozemků či staveb na území obce k zadání územního plánu obsahující záměr výstavby větrných elektráren, bioplynové farmy a fotovoltaiické elektrárny nebyla uplatněna k této části žádná připomínka. K návrhu územního plánu vznesl připomínku pouze navrhovatel a Agentura ochrany přírody, nebyly vzneseny žádné námitky. Kdyby se občané a vlastníci nemovitostí cítili reálně a bezprostředně návrhem předmětných ploch ohrožení na svých právech, osobně by se jistě bránili připomínkami a námitkami. Návrh ploch M1, N1 a I nepředstavuje nepřiměřený zásah a omezení. Naopak odpůrce vyslovuje značné pochybnosti o neúčelovosti a nešikanóznosti podaného návrhu, který byl navrhovatelem podán na samém sklonku tříleté lhůty k podání návrhu.

V replice navrhovatel uvedl, že ponechává otázku, zda zrušit celý územní plán nebo jen jeho části v plochách, vůči nimž v návrhu brojí, na úvaze soudu. K procesní aktivní legitimaci uvedl, že má 34 členů a sdružuje vlastníky nemovitostí, kteří v obci žijí, tak i vlastníky nemovitostí, kteří nemovitosti využívají k rekreaci, tak i osoby, které mají k obci Moldava vztah, ačkoliv zde přímo nežijí, nebo zde nevlastní nemovitosti. Nemovitost v obci vlastní mimo jiné i předsedkyně navrhovatele I. J., což doložil výpisem z katastru nemovitostí. Dostatečně konkrétně uvedl, jak bude napadeným opatřením zkrácen na svých právech, tedy že územní plán umožňuje, aby došlo k degradaci krajinného rázu krušnohorské krajiny, neboť bude degradován zařízeními větrné elektrárny a fotovoltaiické elektrárny, že dojde k negativním vlivům na zvláště chráněné druhy živočichů a rostlin a zásahu do systému Natura, že dojde ke zvýšení hlukové zátěže, nevhodnou výstavbou alternativních zdrojů energie ke znehodnocení rekreačního potenciálu území a v konečném důsledku i ke snížení hodnoty nemovitostí. Již postavená stavba fotovoltaiické elektrárny nepříjemně ovlivnila výhled a snížila cenu nemovitostí. Umístění bioplynové stanice uprostřed obce ovlivní blízká obydlí, neboť jedinou přístupovou cestou budou okolní domy obtěžovány hlukem, prachem

a zápachem. Územní plán tak nerespektuje základní právo na příznivé životní prostředí zakotvené v čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Dále navrhovatel podrobně rozvedl, v čem shledává nesprávnost územního plánu a zejména polemizoval s vyhodnocením vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území z pohledu jeho připomínek. Již krátce po svém založení navrhovatel vystupoval proti stavbě fotovoltaické elektrárny, upozorňoval na nedostatky v návrhu územního plánu, uspořádal setkání občanů Moldavy, chatařů, chalupářů, přeshraničních sousedů, proti výstavbě dalších větrných elektráren a fotovoltaických elektráren v blízkosti Moldavy. Navrhovatel se aktivně účastnil procesu EIA a vykazuje tak dlouhodobou činnost. Odůvodnění napadeného územního plánu v té části, kde se měl odpůrce vypořádat s připomínkami navrhovatele je nepřezkoumatelné, ačkoliv v ustanovení § 172 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), se uvádí, že správní orgán je povinen se připomínkami zabývat jako podkladem pro opatření obecné povahy a vypořádat se s nimi v jeho odůvodnění. I v případě připomínky musí být ono vypořádání se přezkoumatelné a jen tehdy lze dostát principům demokratického a právního státu. Rozdíl je pouze v tom, že vypořádání připomínky není zvláštním rozhodnutím jako v případě námítky. Pokud by se obec mohla s připomínkami vypořádat tím, že bude pouze připomínku negovat, aniž by ovšem uvedla, z jakých důvodů, to jest bez opory v dokazování a bez uvedení úvah, které k takovému závěru vedou, což se bohužel stalo, pak by vůbec kategorie připomínek nemusela existovat. Dále poukázal na to, že zmiňovaná metodika Ministerstva pro místní rozvoj byla nahrazena metodickým pokynem Ministerstva pro místní rozvoj s názvem Fotovoltaika metodická pomůcka Ministerstva pro místní rozvoj k umisťování, povolování a užívání fotovoltaických staveb a zařízení (01/2014). Má za to, že pokud jsou stavby umisťovány na zemědělském půdním fondu, respektive orné půdě, potom přichází v úvahu ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona. Pokud příslušný úřad nepovolí výjimku nebo vynětí dotčených pozemků ze zemědělského půdního fondu lze tam umístit, například hnojiště, nikoliv větrné elektrárny. Navrhovatel setrval na svých dosavadních námitkách a závěrem uvedl, že argumentace údajnými škodami, které hrozí, není relevantní. Není náhodou, že odpůrce argumentuje pro záměr postavit v obci větrné a fotovoltaické elektrárny, neboť již na tyto záměry byla obci poskytnuta finanční hotovost ve výši 1,5 milionu korun.

K řízení se připojila jako osoba zúčastněná na řízení, VTE Moldava II, a.s., která ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že návrh není důvodný. Dle jejího názoru soud postupuje jako dříve podle jednotlivých kroků algoritmu vymezeného v rozhodnutí č.j. 2 As 195/2014 – 47, ale v jejich rámci se zabývá pouze těmi vadami, které navrhovatel ve svém podání označil. Podle aktuální právní úpravy tedy záleží na navrhovateli, aby vymezil, v čem spatřuje porušení svých práv. Pokud účastník mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námítky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nelze bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. K návrhu na zrušení opatření obecné povahy je zásadně možno namítat pouze ty skutečnosti, které navrhovatel uplatnil v průběhu pořizování územního plánu formou námítky či připomínky. Výjimku tvoří případy, kdy uplatnění námítky bránilo objektivní skutečnosti. Především v případě argumentace uvedené v návrhu na zrušení opatření obecné povahy pod body 4 a 5, se jedná o zcela nové skutečnosti, kterých se navrhovatel v rámci svých připomínek nedovolával. Navrhovatel nerozlišuje mezi námitkou a připomínkou a nesprávně klade na vypořádání připomínek tytéž nároky jako na vypořádání námitek. Za zcela nesprávné považuje tvrzení, že v územním plánu obce nemůže být vymezena plocha pro výstavbu

větrných elektráren, což přiléhavě vysvětlil odpůrce ve svém vyjádření k návrhu. Pořizování územního plánu musí obecně reflektovat schválené zásady územního rozvoje kraje, avšak v případě absence instrukcí v zásadách územního rozvoje postačuje kladné, respektive nikoliv záporné stanovisko krajského úřadu v procesu schvalování územního plánu. Zásadní omyl navrhovatele je v tom, že má za to, že v řízení zastupuje veřejný zájem proti soukromému zájmu investora. Návrh na zrušení opatření obecné povahy však není koncipován jako *actio popularis*. Navrhovatel tedy v řízení zastupuje své zájmy, respektive zájmy svých členů. Mělo být zkoumáno, zda veřejný zájem není v disproporci se zájmem soukromým. Navrhovatel však spíše reprezentuje zájmy majitelů nemovitostí, kteří se obávají, že by v důsledku výstavby větrných elektráren mohla klesnout rekreační a s tím spojená finanční hodnota jejich objektů. Takový zájem však nelze označit jako veřejný. Není pochyb o tom, že územní plán je dostatečně vyvážen, o čemž svědčí skutečnost, že k projektu výstavby větrného parku bylo uděleno kladné stanovisko EIA. Magistrát města Teplice, odbor dopravy a životního prostředí, vydal dne 24.7.2013 závazné stanovisko, v němž vyhodnotil vliv záměru větrných elektráren Moldava na krajinný ráz jako únosný. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na vážné škody, které by jí zrušením územního plánu vznikly, a to minimálně několik desítek milionů korun, spíše by se však jednalo o škodu v řádech stovek milionů.

O návrhu soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť navrhovatel s tímto postupem výslovně souhlasil a odpůrce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Soud při posuzování aktivní procesní legitimace navrhovatele vyšel z následujících východisek. Ustanovení § 101a odst. 1 s.ř.s. přiznává právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Zákonná úprava je tedy založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy. Dále je nutno konstatovat, že v hodnocení aktivní procesní legitimace došlo k judikатурnímu obratu v důsledku nálezu Ústavního soudu ze dne 30.5.2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, www.usoud.cz. Ústavní soud (odst. 20, 22, 24, 25, 30) mimo jiné uvedl: „... v demokratickém právním státě je životní prostředí hodnotou, jejíž ochrana má být realizována za aktivní participace všech složek občanské společnosti, včetně občanských sdružení a nevládních organizací, které mají povahu právnických osob. Diskurs v rámci otevřené společnosti, realizovaný případně též právními prostředky a v řízení před soudy, je pak účinnou zárukou ochrany přírodního bohatství státu (čl. 7 Ústavy).... Ostatně bylo by již na první pohled absurdní, kdyby osoba splňující vymezené podmínky, tedy například vlastník pozemku sousedícího přímo s regulovaným územím, nebyla aktivně legitimována k podání návrhu na zrušení územního plánu jen proto, že se spolu s dalšími osobami (obyvateli téže obce či obcí sousedních) sdružili a jménem sdružení žádají o zrušení územního plánu nebo jeho části. Občanská sdružení, resp. nyní spolky (jak bude dále též uváděno, viz § 214 a následující zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) sdružují především občany; jde o svébytnou právnickou osobu zakládanou za účelem dosažení smluvené činnosti a společného zájmu. Není proto možné bez dalšího zamezit přístupu spolků k soudům a neumožnit jim navrhopvat zrušení územního plánu.... Spolek dožadující se zrušení opatření obecné povahy (zde územního plánu nebo jeho části) musí předně tvrdit, že byl tímto opatřením dotčen na svých subjektivních právech. Takové tvrzení musí přesně vymezit zásah,

kterého se měl samosprávný celek dopustit, a to v souladu s dikcí § 101a odst. 1 s. ř. s. (srov. též čl. 2 odst. 5 Aarhuské úmluvy uvedený v bodě 13). Nepostačuje, pokud by občanské sdružení tvrdilo, že opatření obecné povahy či procedura vedoucí k jeho vydání byly nezákonné - bez toho, aby současně tvrdilo, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry. ...Podstatným kritériem zde musí nepochybně být místní vztah navrhovatele k lokalitě regulované územním plánem. Má-li spolek sídlo na tomto území nebo jsou-li jeho členové vlastníky nemovitostí potenciálně dotčených opatřením plynoucím z územního plánu, pak by mu v zásadě měla svědčit aktivní legitimace k podání návrhu. Věcné (materiální) legitimační důvody, vycházející z předmětu činnosti spolku, se pak odvozují právě od místního vztahu k napadenému opatření obecné povahy. V některých případech mohou působit místní a věcné důvody v synergii, a nemusí jít ani o „ekologický“ spolek. Tak kupříkladu založí-li občané žijící v určitém městě nebo jeho městské části spolek k ochraně svých zájmů a územní plán by měl zasáhnout do rekreační zóny, v níž jsou zvyklí trávit svůj volný čas, pak připadá v úvahu přiznat spolku aktivní legitimaci bez ohledu na detaily vymezení jeho předmětu činnosti.... Věcná legitimace navrhovatele ke zrušení opatření obecné povahy se zakládá na podmínce oprávněnosti tvrzení, že byl na svých právech tímto opatřením, vydaným správním orgánem, zkrácen. Toto „zkrácení na právech“ nelze vykládat v neprospěch spolkových subjektů založených za účelem ochrany přírody a krajiny tak restriktivně, jak to činí Nejvyšší správní soud v jiných zde též citovaných judikátech. Zkrácení na právech nelze v podstatě civilisticky redukovat jen na případný zásah do práv vlastníků nemovitostí či jinak řečeno na imise zasahující nebo ohrožující vlastníky nemovitostí (nositele práv k nim) ležících v dosahu regulace opatřením obecné povahy (územním plánem). Práva komunity mohou být dotčena šířeji: vady územního plánu jsou v negativním smyslu způsobilé dotknout se oprávněných zájmů občanů žijících na příslušném území, mohou významně ztížit naplnění koncepce územním plánem zamýšlené a ohrozit tak jeho společenskou funkci. Pro tento případ je žádoucí, aby prostor k soudní ochraně dostali nejen jednotlivci samotní, ale též právní subjekty, do nichž se sdružují. Také v tomto směru je třeba, s průmětem do českého právního prostředí, interpretovat shora citované pasáže Aarhuské úmluvy, které našly své vyjádření v ustanovení § 70 odst. 1 a souvisejících zákona o ochraně přírody a krajiny.“

Soud veden shora uvedenými principy dospěl k závěru o částečné aktivní procesní legitimaci navrhovatele. Navrhovatel je spolkem založeným ještě podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, účinného do 31.12.2013, jehož cíli dle stanov jsou ochrana přírody a krajiny, což je hlavním posláním navrhovatele a dále poskytovat obecně prospěšné služby v oblasti ochrany životního prostředí. Sídlem navrhovatele je obec Moldava, tedy obec, pro kterou byl přijat napadený územní plán. Registrace navrhovatele byla provedena již dne 9.7.2010 a navrhovatel se účastnil i projednávání územního plánu v roce 2012, kde vznesl své připomínky. Navrhovatelem bylo dále doloženo, že jeho předsedkyně vlastní nemovitosti na území obce Moldava. Vztah navrhovatele k území, pro něž byl přijat územní plán, je tak zřejmý, a většina jeho žalobních námitek zahrnuje právo na příznivé životní prostředí (čl. 35 odst. 1 Listiny) – viz níže.

Soud s ohledem na cíle navrhovatele a skutečnost, že navrhovatel nevlastní žádné nemovitosti na území obce Moldava, konstatuje, že navrhovatel není aktivně procesně legitimován k námitce, že přijetím územního plánu, resp. vymezení ploch pro větrné elektrárny, se sníží cena nemovitostí, neboť tato námitka souvisí s možným zásahem do vlastnického práva nikoliv do práva na příznivé životní prostředí. Touto námitkou se tedy soud věcně zabývat nebude.

Soud dále konstatuje, že navrhovatel se v návrhu zejména dovolával nepřezkoumatelnosti územního plánu, neboť nebyl spokojen s vypořádáním jeho připomínek v odůvodnění rozhodnutí, a to vzhledem k tomu, že vypořádání se s jeho námitkami považoval za nedostatečné. V replice navrhovatel však podstatně rozšířil návrhové body, když v oblasti týkající se negativního vlivu na zvláště chráněné druhy živočichů a rostlin, zásahu do systému Natura 2000, obtěžování obyvatel hlukem a znehodnocení rekreačního potenciálu území a hodnoty nemovitostí počal polemizovat s odůvodněním územního plánu, zejména s vyhodnocením vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území.

Podle § 101b odst. 2 s.ř.s. návrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.

Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že navrhovatel nepřipustně v replice rozšířil návrh o další návrhové body, neboť navrhovatel v replice již vytýkal konkrétní nedostatky územního plánu, čímž přesáhl rámec nepřezkoumatelnosti vypořádání jeho připomínek. Soud se věcně relevancí, tedy důvodností, v replice vznesených připomínek zabývat nemůže, neboť tyto návrhové body byly vzneseny po podání návrhu. Soud nad rámec uvedeného poznamenává, že uvedená replika obsahující nové návrhové body byla podána i po uplynutí obecné lhůty k podání návrhu, která činí 3 roky (srov. § 101b odst. 1 s.ř.s.), neboť replika byla dodána do datové schránky soudu dne 27.1.2016, zatímco územní plán nabyl účinnosti již dne 16.11.2012.

Navrhovatel i odpůrce odkazují na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která stanoví algoritmus přezkumu opatření obecné povahy sestávající se z pěti kroků (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.9.2005, č.j. 1 Ao 1/2005-98, www.nssoud.cz). Tento test však vycházel ze znění ustanovení § 101d odst. 1 s.ř.s. účinného do 31.12.2011. Toto ustanovení znělo: „*Při rozhodování soud posuzuje soulad opatření obecné povahy se zákonem, a to, zda ten, kdo je vydal, postupoval v mezích své působnosti a pravomoci a zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným způsobem. Přitom není vázán právními důvody návrhu.*“

Od 1.1.2012 však nabyla účinnosti novela s.ř.s. provedená zákonem č. 303/2011 Sb., která novelizovala i ustanovení § 101d odst. 1 s.ř.s., které v současnosti zní: „*Při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.*“ Jak vyplývá z důvodové zprávy k tomuto zákonu, účelem tohoto ustanovení mělo být zúžení rozsahu přezkumu (viz sněmovní tisk 319/0, VI. volební období Poslanecké sněmovny, bod 50 až 55, www.psp.cz). Soud má tak za to, že se podstatně od 1.1.2012 změnil postup přezkumu opatření obecné povahy soudem, přičemž došlo k omezení rozsahu přezkumu oproti dřívější úpravě. Přezkum opatření obecné povahy vychází z ustanovení § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s.ř.s. Z těchto ustanovení vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ustanovení § 101b odst. 1 s.ř.s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 101b odst. 4 ve spojení s ustanovením § 76 s.ř.s.

Soud tak může, tak jako dříve Nejvyšší správní soud (do 31.12.2011), shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, neboť opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem (viz § 101d odst. 2 s.ř.s), avšak pouze v případě, je-li to navrhovatelem ve lhůtě stanovené pro podání návrhu (§ 101b odst. 1 s.ř.s.) namítáno.

Soud považuje za nejdůležitější před zhodnocením, zda byly připomínky navrhovatele dostatečně vypořádány vymezit rozdíl mezi rozhodnutím o námitkách a o připomínkách, neboť navrhovatel se dovolává judikatury týkající se právě námitek.

Podle § 172 odst. 4 správního řádu k návrhu opatření obecné povahy může kdokoli, jehož práva, povinnosti nebo zájmy mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, uplatnit u správního orgánu písemné připomínky nebo na veřejném projednání ústní připomínky. Správní orgán je povinen se připomínkami zabývat jako podkladem pro opatření obecné povahy a vypořádat se s nimi v jeho odůvodnění.

Podle § 172 odst. 5 správního řádu vlastníci nemovitostí, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy související s výkonem vlastnického práva mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, nebo, určí-li tak správní orgán, i jiné osoby, jejichž oprávněné zájmy mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, mohou podat proti návrhu opatření obecné povahy písemné odůvodněné námitky ke správnímu orgánu ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho zveřejnění. Zmeškání úkonu nelze prominout. O námitkách rozhoduje správní orgán, který opatření obecné povahy vydává. Jestliže by vyřízení námitek vedlo k řešení, které přímo ovlivní oprávněné zájmy některé osoby jiným způsobem než návrh opatření obecné povahy, a není-li změna zjevně též v její prospěch, zjistí správní orgán její stanovisko. Rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, se uvede jako součást odůvodnění opatření obecné povahy (§ 173 odst. 1). Proti rozhodnutí se nelze odvolat ani podat rozklad. Změna nebo zrušení pravomocného rozhodnutí o námitkách může být důvodem změny opatření obecné povahy.

Podle § 52 odst. 2 stavebního zákona námitky proti návrhu územního plánu mohou podat pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch a zástupce veřejnosti.

Podle § 52 odst. 3 stavebního zákona nejpozději při veřejném projednání může každý uplatnit své připomínky a dotčené osoby podle odstavce 2 námitky, ve kterých musí uvést odůvodnění, údaje podle katastru nemovitostí dokladující dotčená práva a vymezit území dotčené námitkou. Dotčené orgány uplatní na závěr veřejného projednání své stanovisko k připomínkám a námitkám. K později uplatněným stanoviskům, připomínkám a námitkám se nepřihlíží. Dotčené osoby oprávněné k podání námitek musí být na tuto skutečnost upozorněny.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.9.2010, č.j. 4 Ao 5/2010-48, *www.nssoud.cz*: „Z hlediska práv účastníka řízení představují připomínky poněkud slabší nástroj ochrany ve vztahu k námitkám, o nichž je orgán vydávající opatření obecné povahy povinen rozhodnout. Z toho však podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, že by bylo možné či snad správné se připomínkami zabývat toliko formálně a vypořádat se s nimi obecnými frázemi, aniž by se zohlednila jejich podstata.

Stanoví-li zákon správnímu orgánu povinnost zabývat se připomínkami jako podkladem pro opatření obecné povahy a vypořádat se s nimi v jeho odůvodnění, musí být z tohoto aktu zřejmé, že správní orgán věnoval připomínkám náležitou pozornost, seznámil se s jejich obsahem a učinil z něj pro opatření obecné povahy nějaký závěr. Požadavky na podrobnost samotného vypořádání se s připomínkami pak budou záviset na jejich relevanci, rozsahu a detailnosti.“

Dále lze konstatovat, že správní soudy vytrvale judikují, že i v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu). Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16.12.2008, č.j. 1 Ao 3/2008 - 136, www.nssoud.cz).

Ačkoliv lze s jistotou konstatovat, že i na připomínky musí být v opatření obecné povahy reagováno, neznamená to, že je nutno na toto vypořádání se s připomínkami klást stejné nároky jako na vypořádání námitek, o kterých je rozhodováno samostatným rozhodnutím, které klade vyšší nároky na užitou argumentaci bezprostředně reagující na znění námítky, neboť rozhodnutí o námitkách navíc musí obsahovat vlastní odůvodnění. Jak vyplývá z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, připomínky je nutno jako jeden z podkladů rozhodnutí zohlednit a vypořádat se s nimi v odůvodnění opatření obecné povahy (srov. rozsudek NSS ze dne 16.12.2008, č.j. 1 Ao 3/2008 - 136, ze dne 29.11.2012, č.j. 7 Ao 3/2010 - 25, www.nssoud.cz). Zatímco u rozhodnutí o námitkách platí, že pokud jsou důvodem nevyhovění námitkám stanoviska dotčených orgánů, musí být jejich podstatný obsah v důvodech rozhodnutí uveden, stejně tak jako skutečnost, zda a jak se dotčené orgány k důvodnosti námitek vyjádřily (viz rozsudek NSS ze dne 7.1.2009, č.j. 2 Ao 2/2008-62, www.nssoud.cz), není tento právní názor přenositelný bez dalšího na vypořádání připomínek. Připomínky k návrhu územního plánu lze vypořádat i v jiné části odůvodnění územního plánu, než jsou připomínky uvedeny, pokud je na tuto část územního plánu odkazováno.

Ze spisu předloženého odpůrcem vyplývá, že navrhovatel vůči plochám N1 a M1 (plochy pro větrné elektrárny) ve svých připomínkách k návrhu územního plánu uvedl, že hrozí degradace krajinného rázu krušnohorské krajiny, neboť ve vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území je jednou z hrozeb pro řešené území negativní ovlivnění krajinného rázu výstavbou větrných elektráren. Samotné vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území se však dle navrhovatele vůbec nezabývá dopadem snížení hodnoty krajinného rázu území na turistiku, rekreaci a kvalitu života obyvatel. Vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území odkazuje na zpracování podrobnějšího posouzení vlivu větrných elektráren v rámci EIA, které však již bylo zpracováno.

Nato v odůvodnění územního plánu [kapitola K) Vypořádání připomínek] odpůrce reagoval tak, že podmínky krajinného rázu jsou v územním plánu stanoveny v podrobnosti odpovídající územně plánovací dokumentaci. Podrobněji musí být posouzeny na základě následné podrobnější dokumentace záměru.

Soud k tomuto vypořádání připomínky uvádí, že je zjevně nedostatečné, neboť navrhovatel se domáhá posouzení vlivu větrných elektráren na krajinný ráz, turistiku, rekreaci a kvalitu života obyvatel s tím, že upozorňuje na negativní vliv větrných elektráren. Z „Vyhodnocení vlivů návrhu územního plánu Moldavy na udržitelný rozvoj území a na

životní prostředí“ [dále jen „Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj“, které je součástí textové části územního plánu (viz str. 56 územního plánu)], však vyplývá, že vlivem větrných elektráren na krajinný ráz, turistiku a rekreaci se odpůrce zabýval. Na str. 29 Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj jsou uvedeny jako krajinná dominanta stávající větrné elektrárny na odlesněné partii Vrchu Tří Pánů, dále je hodnocení věnováno i třem stožárům v Německu s tím, že z dálkových pohledů nebudou horizont dislokovat ani větrné elektrárny na náhorní plošině u Moldavy. Dále se o vlivu větrných elektráren na vnímání krajiny zmiňuje uvedené Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj na str. 33-34, 47 a 49. V kapitole 7.6 „Ovlivnění krajiny“ je pak mimo jiné uvedeno, že zásadní vliv na krajinný ráz má bezpochyby první větrná elektrárna, další tento vliv jen zesilují, nenásobí, a možno připustit, že se zvětšujícím se množstvím se ovlivnění zvyšuje stále méně až k mezím, kdy je rozloha parku ovlivněna jinými faktory. V závěru str. 50 – 51 je mimo jiné uvedeno, že negativní ovlivnění, nikoliv však vylučujícího rázu, bylo zjištěno v případě rozvojových ploch pro instalaci větrných elektráren a turistického kempu. Soud dále konstatuje, že u některých ploch (G1, G2, K, L, A5 – A10) se v územním plánu počítá se zvýšením návštěvnosti a podporou turistiky (str. 39-40, 97-98).

Na jedné straně je tak zřejmé, že se odpůrce vypořádal s připomínkou nedostatečně, na druhé straně je z odůvodnění územního plánu zřejmé, že se odpůrce otázkou vlivu větrných elektráren na krajinný ráz, turistiku a rekreaci zabýval a jeho názor na danou problematiku je z územního plánu zřejmý. Rozhodnutí je tedy v této části přezkoumatelné, nicméně zatíženo vadou, neboť odpůrce se samostatně s připomínkou nevypořádal ani neodkázal na relevantní části odůvodnění územního plánu. Soud tak musel posoudit, zda se jedná o natolik závažnou vadu, pro kterou by bylo nutno napadený územní plán zrušit. Soud nemohl pominout, že územní plán se s obsahem připomínky, resp. s tématem, který vznesla, fakticky vypořádává a zmíněná vada má souvislost pouze s navrhovatelem. K tomu sám navrhovatel vyčkával skoro tři roky, než podal návrh na zrušení územního plánu, ačkoliv mu v podání návrhu nic nebránilo, řízení se účastnil a vypořádání jeho připomínek mu bylo známo. Pokud tedy pro samotného navrhovatele nebylo palčivým problémem, který by chtěl v adekvátní době řešit, vypořádání jeho připomínky, těžko to může vnímat jako závažný problém soud. Soud tedy konstatuje, že v daném případě v zájmu právní jistoty všech osob, které se již tři roky územním plánem řídí, uvedená vada svojí intenzitou nezpůsobuje nezákonnost napadeného územního plánu.

K připomínce vznesené ve správním řízení, že plochy N1 a M1 budou mít negativní vliv na zvláště chráněné druhy živočichů a rostlin a dojde k zásahu do systému Natura, neboť ve vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území je jednou z hrozeb pro předmět ochrany na území ptačí oblasti Natura 2000 (tetřívka obecného) výstavba větrných elektráren, uvedl odpůrce následující. Územní plán byl vyhodnocen z hlediska vlivů na území Natura 2000, projednán s dotčenými orgány ochrany přírody a krajiny a ochrany životního prostředí. Výsledkem projednání jsou stanoviska těchto orgánů, která souhlasí s vymezením ploch M1 a N1 při splnění podmínek, které jsou do územního plánu zapracovány.

Soud konstatuje, že uvedené lze považovat za odkaz odpůrce na jinou část odůvodnění, a to na „Posouzení vlivu koncepce na předměty ochrany evropsky významných lokalit a ptačích oblastí soustavy Natura 2000“, které je součástí územního plánu (viz str. 56 územního plánu), podmínky orgánu ochrany přírody a krajiny jsou uvedeny v kapitole H územního plánu s názvem „Informace o výsledcích vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj

území spolu s informací, zda a jak bylo respektováno stanovisko k vyhodnocení vlivů na životní prostředí.“ Soud konstatuje, že v kontextu celého odůvodnění územního plánu byla tato připomínka vyhodnocena dostatečně a i v této části je územní plán přezkoumatelný.

Dále ve správním řízení vznesl navrhovatel námitku, že dojde k negativnímu vlivu na akustickou situaci v obci, neboť obyvatelé budou obtěžováni hlukem. Sledovaná lokalita je zcela klidová a zvýšení hlučnosti vlivem chodu větrných elektráren o cca 15dB u nejbližších objektů tuto lokalitu naprosto znehodnotí.

K této připomínce odpůrce uvedl, že není pravdou, že by se územní plán nezabýval vlivem na akustickou situaci v obci. Územní plán stanoví podmínky pro ochranu obyvatel proti hluku – nutnost pořízení akustických studií, nutnost zajištění podlimitních hodnot hluku pro obytné objekty.

Soud konstatuje, že na str. 50 územního plánu v části „Plochy výroby energie obnovitelných zdrojů – větrné elektrárny (VOZ-VE)“ je mezi podmínkami prostorového uspořádání a základními podmínkami ochrany krajinného rázu, ochrany přírody a krajiny a ochrany veřejného zdraví uvedeno následující. Pro záměry výstavby větrné elektrárny musí být zpracovány a v navazujícím řízení předloženy akustické studie, které vyhodnotí vliv hluku z provozu těchto zdrojů, včetně vyhodnocení stávajícího hlukového pozadí zájmové lokality podložené konkrétním měřením vůči stávající obytné zástavbě se zajištěním podlimitních hodnot hluku pro obytné objekty. Dále je nutno vyhodnotit možnost působení stroboskopického efektu na zrak a psychiku.

Soud uvádí, že hluková hladina u jednotlivých zařízení může být různá a umístění konkrétních typů větrných elektráren je předmětem územního a stavebního řízení, kde bude posuzována konkrétní hluková zátěž okolí. Územní plán stanovuje limity pro dané území, které byly v daném případě stanoveny, a odpůrce na ně odkázal. Soud tak shledává jeho vypořádání připomínky jako dostatečné a přezkoumatelné.

Navrhovatel vznesl ve správním řízení i připomínku, že výstavba alternativních zdrojů elektrické energie nepřináší zlepšení kvality ovzduší. Zpracovatel se totiž snaží vzbudit dojem, že navržený obnovitelný zdroj energie je alternativou ke stávajícím neobnovitelným zdrojům, avšak na území obce Moldava není žádný neobnovitelný zdroj energie. V době, kdy je v České republice přebytek elektrické energie a je nutno ji vyvážet, nelze výstavbu obnovitelných zdrojů skrývat za ekologickou alternativu.

K tomu odpůrce uvedl, že výroba elektřiny z obnovitelných zdrojů je obecně ekologičtější zdroj výroby než v připomínce srovnávaná výroba elektřiny z hnědého uhlí, neboť není zdrojem znečišťování ovzduší.

Soud předně konstatuje, že v části „Vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území kapitoly C-F“ je ve vztahu ke sledovanému jevu - oblast se zhoršenou kvalitou ovzduší uvedeno, že v obecné poloze řešení územního plánu má pozitivní vliv na kvalitu ovzduší návrhem výroby energie z obnovitelných zdrojů (str. 7). Soud konstatuje, že z vypořádání připomínky nevyplývá, že by odpůrce deklaroval zlepšení ovzduší náhradou za stávající méně ekologické zdroje energie, ale pouze obecně deklaruje jejich nízké zatížení ovzduší a v důsledku toho jejich pozitivní vliv. Soud považuje toto vypořádání se s připomínkou za dostatečné a přezkoumatelné.

Poslední připomínkou ve správním řízení k uvedeným plochám bylo znehodnocení

rekreačního potenciálu území, neboť umístěním větrných elektráren v blízkosti bydlišť dojde k odstěhování obyvatel z některých z nich. Kromě investora nebudou mít místní obyvatelé žádný přínos z rádobý zelené energie. V okolí obce Moldava se nachází i řada rekreačních zařízení a objektů, které výstavbou větrných elektráren ztratí svou atraktivitu, význam a hodnotu, což může přispět i k odlivu turistů a ztrátě zaměstnání lidí podnikajících ve službách. Navrhovatel odkázal na dokument Krajského úřadu Ústeckého kraje „Opatření obecné povahy k ZUR 1.1K“, dle kterého může výstavba větrných elektráren snižovat rekreační atraktivitu území.

K této připomínce odpůrce uvedl, že dopad na rekreační potenciál území a cenu nemovitostí nelze předem kategoricky prohlásit za pouze negativní. Plochy větrných elektráren byly vymezeny mimo obytné a rekreační oblasti sídel, mimo centra převažujícího rekreačního zájmu.

Soud konstatuje, jak uvedeno shora, že námitkou snížení ceny nemovitostí se nemůže zabývat. K reakci na připomínku týkající se snížení atraktivity území lze, vzhledem k obsahové souvislosti s první připomínkou týkající se především krajinného rázu, odkázat na dosud uvedené. Je zřejmé, že odpůrce se nedostatečně s připomínkou vypořádal, neboť jeho prohlášení, že nelze dopad větrných elektráren kategoricky prohlásit pouze za negativní, postrádá jakékoliv přezkoumatelné odůvodnění. Jak vyplývá již ze zmíněného Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj, odpůrce se vlivem na atraktivitu území z hlediska rekreačního zabýval a mimo jiné konstatoval, že působení instalace alternativních zdrojů energie je z koncepčního hlediska negativní pro přírodu a krajinu, avšak je kompenzováno významným pozitivním přínosem k sociální a ekonomické stabilizaci do značné míry hospodářsky a investičně zanedbaného území, ze kterého plyne i patrná sociální nejistota trvale bydlicích obyvatel a s tím spojená nízká míra obydlenosti (str. 51). Odpůrce tak dal v rámci vyvažování zájmů v území přednost více sociálně ekonomickým aspektům větrných elektráren (viz str. 43 až 46 Vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území kapitoly C-F). Soud má za to, že je tento záměr odpůrce z odůvodnění územního plánu dostatečně zřejmý, aby soud mohl konstatovat jeho přezkoumatelnost. Jinou otázkou samozřejmě je věcné posouzení těchto záměrů, které však v této části přezkumu nemá místo. Rozhodnutí je tak sice přezkoumatelné, avšak zatíženo vadou, neboť odpůrce se ani samostatně s připomínkou nevypořádal ani neodkázal na relevantní části odůvodnění územního plánu. Soud tak musel znovu posoudit, zda se jedná o natolik závažnou vadu, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí (viz shora). Soud opět nemohl pominout, že územní plán se s obsahem připomínky, resp. s tématem, který vznesla, fakticky vypořádává a zmíněná vada má souvislost pouze s navrhovatelem. K tomu sám navrhovatel vyčkával skoro tři roky, než podal návrh na zrušení územního plánu, ačkoliv mu v podání návrhu nic nebránilo, řízení se účastnil a vypořádání jeho připomínek mu bylo známo. Pokud tedy pro samotného navrhovatele nebylo palčivým problémem, který by chtěl v adekvátní době řešit, vypořádání jeho připomínky, těžko to může vnímat jako závažný problém soud. Soud tedy konstatuje, že v daném případě v zájmu právní jistoty všech osob, které se již tři roky územním plánem řídí, uvedená vada svojí intenzitou nezpůsobuje nezákonnost napadeného územního plánu.

Dále vznesl navrhovatel připomínku i k ploše VOZ-B (plocha pro bioplynovou stanici) s tím, že je nevhodně vyčleněna v blízkém sousedství bytové zástavby rodinných domů, v centru obce Moldava. Dle platných předpisů má být vzdálena od obydlí minimálně 400 metrů, což není splněno. Provoz bioplynové stanice velmi zatěžuje občany zápachem.

Nákladní auta přivážející materiál ke zpracování jsou velkou zátěží pro příjezdové komunikace a budou obtěžovat obyvatele blízkého okolí hlukem a prachem. Atraktivita lokality se pro rozvoj turistiky výrazně sníží.

K uvedené připomínce odpůrce uvedl, že plocha pro bioplynovou stanici je vymezena v rámci stávajícího zemědělského výrobního areálu, byla vyhodnocena v rámci posouzení vlivů na životní prostředí, nebyl zjištěn negativní vliv na složky životního prostředí. Podrobněji bude muset být vyhodnoceno v následné dokumentaci záměru a podrobeno hodnocení EIA.

Soud konstatuje, že odpůrce se v odůvodnění územního plánu umístěním bioplynové stanice zabýval, a to i s ohledem na nutnost posouzení pachového zatížení s ohledem na obydlené a rekreační oblasti s tím, že bude nutno posoudit konkrétní projekt (viz str. 43 Vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území kapitoly C-F). V územním plánu (str. 49) je pro Plochy výroby energie obnovitelných zdrojů – bioplynové hospodářství (VOZ-B) mezi podmínkami pro využití území stanoveno, že musí být provedeno posouzení vlivu na veřejné zdraví z hlediska emisí znečišťujících látek v ovzduší. Soud konstatuje, že podle § 2 písm. b) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, se za znečišťující látku považuje každá látka, která svou přítomností v ovzduší má nebo může mít škodlivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí anebo obtěžuje zápachem. Zápach je jedním z posuzovaných aspektů při schvalování bioplynové stanice, k čemuž existují i konkrétní metodické pokyny pro správní orgány (srov. např. Metodický pokyn ke schvalování provozu bioplynových stanic a stanovování závazných podmínek provozu z hlediska ochrany životního prostředí č. ZP 13/2014). Absolutní zákaz odstupu umístění bioplynových stanic ve vzdálenosti menší než 400 metrů od obydlí však stanoven není.

V daném případě je nutno zdůraznit, že úkolem územního plánování je podle § 43 stavebního zákona stanovit základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošné a prostorové uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezit zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanovit podmínky pro využití těchto ploch a koridorů.

Úkolem územního plánu tak není posoudit umístění jednotlivých staveb, ale pouze umožnit plánovaně rozvoj území. Konkrétní záměr spočívající v plánu umístit stavbu bioplynové stanice či větrné elektrárny je posuzován až v územním řízení, kdy jsou posuzovány i konkrétní zákonné limity pro umístění staveb. Ostatně do doby žádosti o vydání územního rozhodnutí se může situace v území podstatně změnit, a to například jak zvýšením hustoty osídlení, tak jejím snížením. Konkrétní připomínky k realizaci stavby bioplynové stanice tak může návrhové uplatnit v rámci územního řízení, neboť v tomto řízení se schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby. Soud konstatuje, že ani tento návrhový bod neshledal důvodným.

Navrhovatel vznesl i obecný návrhový bod, že nebyly dostatečně vypořádány připomínky, že návrh územního plánu je v rozporu s Politikou územního rozvoje ČR (PÚR) z roku 2008 a ZÚR ÚK.

K tomu odpůrce v kapitole K) „Vypořádání připomínek“ uvedl, že politika územního

rozvoje ukládá účinným způsobem regulovat překotnou výstavbu větrných elektráren v Krušných horách. Tento úkol naplnil Ústecký kraj v „Zásadách rozvoje Ústeckého kraje“ (účinné od 20.10.2011 – pozn. soudu) stanovením regulačních podmínek pro jejich umístění. Ty umožňují vymezení ploch větrných elektráren v obcích, kde zastupitelstvo rozhodlo o pořízení územně plánovací dokumentace, ve kterých budou vymezeny plochy pro umístění větrných elektráren před nabytím účinnosti ZÚR Ústeckého kraje [viz kap. 13 ZÚR-ÚK – Stanovení pořadí změn v území (etapizace)]. Soulad s Politikou územního rozvoje musel podle § 53 odst. 4 písm. a) stavebního zákona přezkoumat pořizovatel (viz text odůvodnění územního plánu v kap. B) a posuzoval jej také Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu podle § 51 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, který ve svém stanovisku k návrhu územního plánu č.j. 445/UPS/2008 ze dne 30.5.2012 soulad s Politikou územního rozvoje potvrdil. Dále odpůrce uvedl, že z úkolů pro územně plánovací činnost obcí stanovených v kap. 4.4.1 ZÚR ÚK vyplývá, že plochy pro výstavbu větrných elektráren nemají být vymezovány v územích uvedených v této části připomínky. V kap. 13. ZÚR ÚK – Stanovení pořadí změn v území (etapizace) je však stanoven odkladný účinek těchto úkolů pro obce, kde zastupitelstvo rozhodlo o pořízení územně plánovací dokumentace (ÚPD), ve kterých budou vymezeny plochy pro umístění větrných elektráren před nabytím účinnosti ZÚR ÚK. Toto ustanovení se týká obce Moldava. Soulad se ZÚR ÚK musel podle § 53 odst. 4 písm. a) stavebního zákona přezkoumat pořizovatel (viz text odůvodnění územního plánu v kap. B) a posuzoval jej také Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, podle § 51 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, který ve svém stanovisku k návrhu územního plánu č.j. 445/UPS/2008 ze dne 30.5.2012 soulad se ZÚR ÚK potvrdil.

Soud konstatuje, že v daném případě jsou vyhodnocení souladu územního plánu s PÚR ČR a ZÚR ÚK součástí odůvodnění územního plánu (str. 62 – 63) a pokud odpůrce odkazoval pro stručnost na jiné části odůvodnění územního plánu, činil tak v souladu se správním řádem a soud konstatuje, že v jeho postupu co se týká vypořádání uvedených dvou připomínek, neshledal vadu.

V dalším návrhovém bodu již žalobce konstatuje rozpor územního plánu s hmotným právem, neboť má za to, že plochy obnovitelných zdrojů energie nemohou být zahrnuty v územních plánech ani v ZÚR. Dále tvrdí, že pokud nejsou plochy pro větrné elektrárny, jako stavby nadmístního významu, vyznačeny v ZÚR ÚK, nemohou být ani v územním plánu.

Ačkoliv má soud za to, že výslovně tuto připomínku navrhovatel neuplatnil v průběhu přijímání územního plánu, i vzhledem k její závažnosti nelze mít pochyb o aktivní procesní legitimaci k jejímu podání (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16.11.2010, č.j. 1 Ao 2/2010-116, www.nssoud.cz).

Soud k meritu předně konstatuje, že plochy pro větrné elektrárny v ZÚR bezpochyby být mohou a jsou. To ostatně dokládá i judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 28.5.2014, č.j. 9 Ao 6/2011, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.9.2010, č.j. 4 Ao 5/2010 – 48, www.nssoud.cz, mimo jiné uvedl: „*Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že odpůrce (pozn. soudu – Plzeňský kraj) nepřekročil vydáním napadeného opatření obecné povahy (pozn. soudu – Zásady územního rozvoje) meze své působnosti, pokud jde o regulaci lokalizace větrných elektráren, neboť mu přísluší chránit krajinný ráz a krajinu vůbec. Tuto povinnost mu ukládá přímo stavební zákon. Vzhledem k tomu, že větrné elektrárny považuje soud za záležitosti nadmístního významu*

a zákon požaduje, aby odpůrce chránil přírodu a krajinu, opravňuje ustanovení § 5 odst. 4 stavebního zákona v této souvislosti zasahovat do činnosti orgánů obcí.“

Po dílčím závěru, že plochy a limity pro větrné elektrárny v ZÚR vymezeny být mohou, je na místě zabývat se tím, zda plochy pro obnovitelné zdroje energie může obsahovat i územní plán.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2009, č.j. 1 Ao 1/2009, www.nssoud.cz, obec nemůže ve svém územním plánu vymezit plochu nadmístního významu, která není vymezena v zásadách územního rozvoje nebo v územním plánu velkého územního celku. Plochou nadmístního významu [§ 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona] je i souhrn více ploch vymezených územním plánem, které mají místní souvislost a shodné funkční určení, pokud svým využitím podstatně a skutečně ovlivní území jiné obce.

Soud konstatuje, že v územním plánu obce mohou být uvedeny i plochy nadmístního významu, nicméně do 31.12.2012 musely být vymezeny v zásadách územního rozvoje. Nad rámec uvedeného soud poznamenává, že od 1.1.2013 nabyla účinnosti novela stavebního zákona č. 305/2012 Sb., která zakotvila do ustanovení § 43 odst. 1 stavebního zákona, že „záležitosti nadmístního významu, které nejsou řešeny v zásadách územního rozvoje, mohou být součástí územního plánu, pokud to krajský úřad ve stanovisku podle § 50 odst. 7 z důvodu významných negativních vlivů přesahujících hranice obce nevyloučí.“ Od 1.1.2013 je tak přímo ze stavebního zákona zřejmé, že územní plány za stanovených podmínek mohou obsahovat i plochy pro záměry nadmístního významu, a to dokonce bez toho, aby před tím byly zaneseny do ZÚR.

V ZÚR ÚK jsou kapitoly 4.4.1 a 13 věnovány větrným elektrárnám, jejichž nosný sloup je vyšší než 35 metrů. V ZÚR ÚK v době přijímání územního plánu nebyly pro obec Moldavu stanoveny, vzhledem k výjimce v kapitole 13 ZÚR ÚK, konkrétní plochy a koridory, kde by nemohly být umístěny velké větrné elektrárny. Odpůrce tak mohl na svém území plochy pro větrné elektrárny územním plánem vymezit, neboť ZÚR ÚK s tím výslovně počítal.

V napadeném územním plánu, jež na ZÚR ÚK navazuje a jeho soulad byl v procesu přijímání územního plánu přezkoumáván, jsou plochy pro výrobu z obnovitelných zdrojů energie vymezeny jako plochy výroby podle § 11 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.

Podle § 11 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. plochy výroby a skladování se obvykle samostatně vymezují v případech, kdy využití pozemků například staveb pro výrobu a skladování a zemědělských staveb z důvodu negativních vlivů za hranicí těchto pozemků vylučuje začlenění pozemků s těmito vlivy do ploch jiného způsobu využití. Plochy výroby a skladování zahrnují zpravidla pozemky staveb a zařízení pro výrobu a skladování, například pro těžbu, hutnictví, těžké strojírenství, chemii, skladové areály, pozemky zemědělských staveb a pozemky související veřejné infrastruktury. Plochy výroby a skladování se vymezují v přímé návaznosti na plochy dopravní infrastruktury a musí být z nich přístupné.

Ačkoliv v uvedeném ustanovení nejsou výslovně zmíněny obnovitelné zdroje energie, je z užití slov „například“ a „zpravidla“ zřejmé, že se jedná o demonstrativní (neuzavřený) výčet možností zařízení, které mohou být jako plochy výroby a skladování vymezeny. Ostatně koncepci neuzavřenosti způsobů využití stanovených v uvedené vyhlášce dokládá i ustanovení § 3 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., které umožňuje stanovit i plochy s dalšími způsoby

využití ve vyhlášce neuvedenými. Závěrem soud konstatuje, že žádný právní předpis nezakazuje obcím, aby na svém území vymezily plochy pro obnovitelné zdroje energie. To, jestli se bude jednat o zdroj vlastněný soukromým subjektem či obcí, tedy kdo z výroby bude mít prospěch, není předmětem územního plánování. Územní plán tak ani v tomto bodě není v rozporu se stavebním zákonem.

Poslední návrhový bod spočívá v tom, že se odpůrce nedostatečným způsobem zabýval otázkou proporcionality územního plánu. Dále uvedl, že územní plán nerespektuje cíle územního plánování, ale zcela nepokrytě převažují zájmy soukromé nad zájmy veřejnými.

Soud konstatuje, že v tomto návrhovém bodě navrhovatel žádá soud, aby přezkoumal přiměřenost či proporcionalitu územního plánu, tedy zda se vyvažováním jednotlivých (veřejných i soukromých) zájmů odpůrce v odůvodnění územního plánu dostatečně věnoval a zda nedal v nepřiměřené míře přednost jednomu zájmu před jiným.

K tomu soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývají tyto závěry.

Podstatným účelem územního plánování je koordinace veřejných i soukromých záměrů změn v území, výstavby a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území (§ 18 odst. 3 stavebního zákona). Při koordinaci zájmů v území dochází z povahy věci ke střetům mezi zájmy soukromých subjektů i ke střetům s veřejnými záměry v území. Výsledkem těchto střetů nutně musí být stav, kdy přijatý územní plán bezezbytku neuspokojí představy každého. Jde však vždy o míru přiměřenosti takového omezení vzhledem ke konkrétním podmínkám v území. Právě proto, aby mohla být zachována tato přiměřenost zásahů do jednotlivých zájmů, je upraven proces přijímání územního plánu tak, aby dotčené osoby mohly v průběhu jeho přijímání uplatnit svá stanoviska (viz rozsudek NSS ze dne 13.7.2010, č.j. 8 Ao 3/2010 – 194, www.nssoud.cz). V procesu územního plánování tak dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. rozsudek NSS ze dne 2.2.2011, č.j. 6 Ao 6/2010 - 103). Nejvyšší správní soud poukázal ve své předchozí judikatuře i na to, že se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek NSS ze dne 24.10.2007, č.j. 2 Ao 2/2007 - 73.).

Zkoumat proporcionalitu řešení zakotveného v územním plánu může soud pouze v případě, že se k ní již vyjádřil odpůrce v procesu přípravy územního plánu na základě podané námítky či připomínky. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.10.2011, č.j. 6 Ao 5/2011 - 43, totiž *„není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. Nejvyšší správní soud by takovýto postup považoval za rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace a nyní tuto územně*

plánovací dokumentaci respektují.“ Ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.

Lze tedy shrnout, že pokud navrhovatel připomínky vymezující se k tomu, kterému konkrétnímu soukromému zájmu byla dána nedůvodná přednost na úkor konkrétního zájmu veřejného tak, aby na něj mohl odpůrce adekvátně reagovat a vysvětlit, proč je důraz kladen právě na onen či jiný zájem, nemůže se soud tímto návrhovým bodem zabývat. To je právě případ navrhovatele, který nepřiměřenost, resp. nevyváženost, územního plánu ve svých připomínkách vůbec nenamítal a ani se před soudem nedomáhal, že by tato jeho připomínka nebyla vypořádána. Za uvedenou připomínku nemůže soud považovat pro nekonkrétnost ani poslední větu připomínek v části označené „Shrnutí“, kde je uvedeno: „*Tento územní plán je z větší části na objednávku investora větrného parku, než odrazem potřeb obyvatel Moldavy.*“ Soud v daném případě proporcionalitu územního plánu posuzovat nemohl, neboť se k ní nemohl v procesu přijímání územního plánu vyjádřit ani odpůrce.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že návrh na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu obce Moldava ze dne 31.10.2012, č.j. OUM – 429/2012, je nedůvodný a podle § 101d odst. 2 s.ř.s. výrokem I. návrh zamítl.

Navrhovatel nebyl ve svém návrhu úspěšný, proto mu soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. náhradu nákladů řízení nepřiznal. Odpůrce v řízení úspěšný byl, neboť jeho územní plán obstál. Vzhledem k tomu, že se v daném případě jedná o složitou právní problematiku a odpůrce je malou obcí bez potřebného personálního aparátu, který by mohl hájit jeho opatření obecné povahy, rozhodl soud výrokem II. rozsudku, že podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. je navrhovatel povinen odpůrci nahradit náklady řízení ve výši 8 228,- Kč, které se skládají z částky 6 200,-Kč za dva úkony právní služby právního zástupce odpůrce JUDr. Luboše Hendrycha, advokáta, po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1.1.2013, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT a podání vyjádření - § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1428,- Kč odpovídající 21% DPH. Pro zvýšení mimosmluvní odměny pro časovou náročnost podle § 12 odst. 1 AT, jak navrhoval odpůrce, soud důvody neshledal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. března 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová